

Zdáuo sa mi, zdáuo
tej noci po vůli,
přišeu k nám šuhajek
v teňunkej košuli.

Pověz mně, milenko,
pravdu spravedlivú,
mám-li si já hledat
galanečku inú?

Co ty sa zdomíváš,
že já sa ti prosím?
Takové gauánky
za holenkú nosím.

V teňúnkej košuli
a v červeném pásku:
Pověz mně, milenko,
máš-li ke mně uásku?

Hledaj sobě inú,
a já si iného,
hledaj sobě miuú,
a já si miuého.

1088.

Z Hroznové Lhoty

Pě-kné zká - za - ní-čko mi - lá mně zkáza - la, a-bych já k ní při-šel, že je sa - ma do - ma.

Pěkné zkázaníčko
milá mně zkázala,
abych já k ní přišel,
že je sama doma.

Dyž sem já šel domů,
nešla zavřít za mnú,
poslala Aničku,
najmladší sestřičku.

Vyndi ven, vyndi ven,
potěšení moje,
mám nůž za holenkú,
utopím ho v tobě.

Dyž sem já k ní přišel,
na mňa nehleděla,
s ledajakým synkem
po straně seděla.

A já dom nepůjdu,
a já tady budu,
dokad se svú milú
řečnovat nebudu.

Utopím ho v tobě
alebo sám v sobě,
nech ta naša láska
spěšej konec vezme.

1089.

Z Branek

Pověz mně, dě-ve-čko, co je mně zá - va - da, že já ta rád vi-dím, a ty mia ne - rá - da.

Pověz mně, děvečko,
co je mně závada,
že já ta rád vidím,
a ty mia neráda.

To je ti, synečku,
to je ti závada,
že všecko propiješ,
to ta mám neráda.

1090.

p. C. Lelek

Holubičko bila,
holubek cě vola,
abys přilecěla
do šireho pola.

Ješče něpoletim,
bo mi něpotřeba.
Ještech se u matky
něnajedla chleba.

Chleba něnajedla,
vody něnapila,
ještech ja u matky
bydla něužila.

589. ZÁŘE OD MILÉHO

1091.

Zp. I. 323. Erb. II. 132

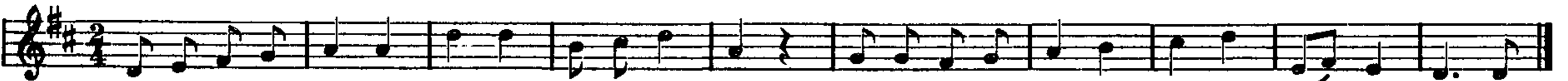

Zdá - lo se mně, zdá - lo, že se od hor mra - čí, a to se če - rna - jú

šo - ha - jo - vi o - či, šo - ha - jo - vi o - či.

1092.

Zdá-lo se mně, zdá - lo, že se od hor mra - čí, a to se če - rna - jú šu - ha - jo - vi o - či.